

Să scap? Asta e casa
mea de când eram un
mormoloc!
Numele
meu e Den.

Acesta este
ultimul nostru
refugiu...

Iar eu sunt
îngrijitorul
locului.

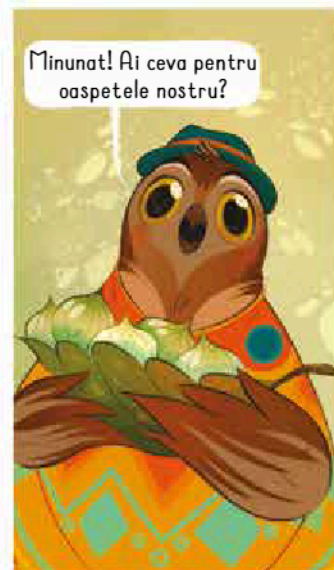
Den! Ce ai
adus pentru
cină?

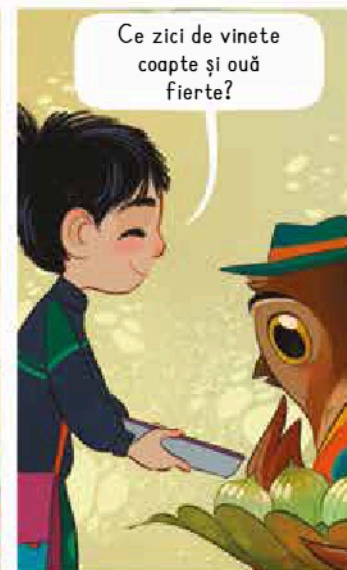
Am adus
ceva mare de
data asta!

Uite,
fructe de apă!

Minunat! Ai ceva pentru
oaspetele nostru?

Ce zici de vinete
coapte și ouă
fierate?

Sandy, este
totul în regulă?

Am crezut că
sunt în locul greșit...

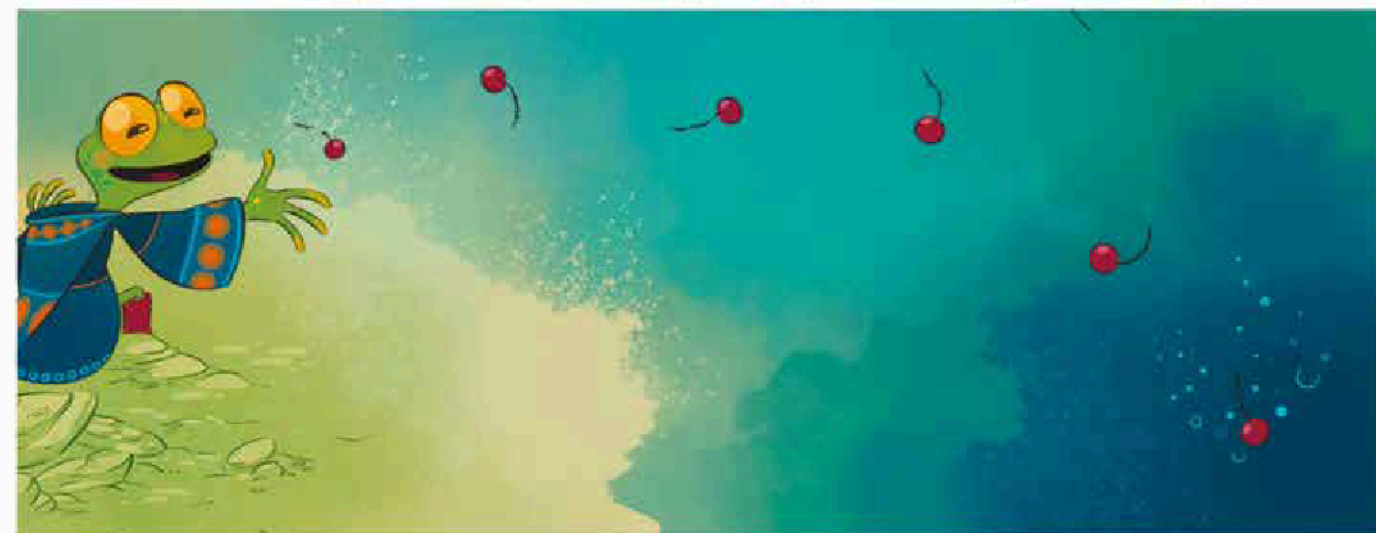
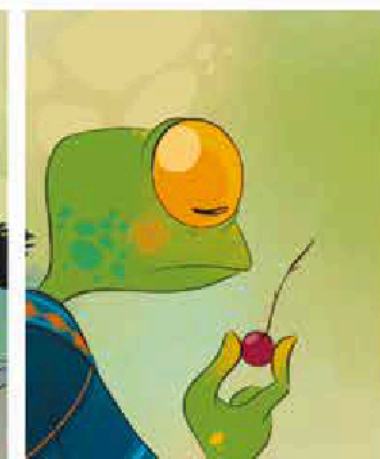
Mă simt de parcă
sunt în momentul greșit.
Den ce s-a întâmplat cu
zona umedă?

Păi... dispere puțin
câte puțin.

Ar fi trebuit să o vezi la
început!

Prima dată, când am venit aici, era atât de mică, nu vedeai aproape nimic, dar era a noastră și o îngrijeam. Am privit-o crescând și am învățat multe de la ea.

Stai, ar trebui să desenez asta!

Destul de repede, am realizat că pe măsură ce descopeream mai mult, cu atât devenea mai mare.

Hicotea împărtășea tot ce învăța. Nu voia să țină informația doar pentru ea.

Dar într-o zi, Hicotea a văzut o creatură atât de înfricoșătoare încât nu a vrut să învețe despre ea.

S-a înmuiat în carapacea ei, iar noi nu am mai auzit nimic de ea.

De ce?

Niciodată nu mi-am dat seama, dar știu că lumea noastră devine din ce în ce mai mică cât timp Hicotea nu e aici.

Eu sunt aici să am grijă de ce a rămas...

Sper că vom putea reîncepe să mărim zona umedă.